

AdevarulPrezent.com

Ce Am Putut Fi?

Written by Dennis Priebe

Toti adventistii de ziua a saptea sunt de acord ca anii care s-au scurs între 1888 si 1900 au reprezentat o perioada foarte semnificativa pentru Biserica Adventista. Dar perspectiva din care este facuta aceasta evaluare difera mult de la interpret un la altul. Eu cred ca, datorita deciziilor luate în aceasta perioada, întreaga istorie a Bisericii Adventiste a urmat un curs diferit. Foarte adesea, consideram ca subiectul cel mai important al acestor ani a fost neprihanirea prin credinta, si, într-adevar, asa este, dar adevarata semnificatie trece cu mult dincolo de domeniul dezbaterilor teologice, cuprinzând si modalitatile în care urma sa fie dusa mai departe lucrarea bisericii. Biserica în care traим astazi a fost afectata într-o mare masura de deciziile luate cu o suta de ani înainte.

În cele ce urmeaza, vom realiza un studiu istoric al câtorva evenimente specifice care au avut loc în Adventism de-a lungul ultimei sute de ani. Speranta mea este ca, în timp ce parcurgem aceste momente cruciale ale istoriei noastre, vom învăta lectii cu sa ajutorul carora sa putem evitam repetarea greselilor facute de oameni bine intentionati. Scriptura prezinta cu constiinciozitate greseli ale unor oameni credinciosi cu scopul ca generatiile urmatoare sa nu repete. Speranta mea este ca si noi putem învăta din greselile facute în istoria adventista, astfel încât, pe masura ce ne pregatim pentru revenirea iminenta a Domnului nostru, sa luam decizii mai bune.

O evaluare inspirata

La scurt timp dupa evenimentele din 1888, Ellen White a cugetat la ceea ce se întâmplase la Minneapolis. Manuscrisul 30 din 1889 poate fi gasit în The Ellen G. White 1888 Materials, paginile 352-381. Acea perioada a fost foarte dificila pentru Ellen White, iar ea si-a exprimat foarte clar frustrarea si dezamagirea. "Am trecut prin cea mai dureroasa încercare a vietii mele, deoarece, din acest moment, încrederea pe care am avut-o pâna acum, ca Dumnezeu conduce si stapâneste mintea si inima fratilor mei, nu a mai fost aceeași. Când am primit invitatia: „Sora White, dorim sa participi la întrunirea noastra; influenta ta este necesara" am simtit ca nu trebuie sa ma gândesc la preferintele sau la simtamintele mele, ci sa ma ridic prin credinta si sa încerc sa-mi fac partea, lasându-L pe Domnul sa îndeplineasca lucrarea care era absolut necesara. Acum, asupra mea apasa o povara mai mare. Din acest moment, trebuie sa privesc numai spre Dumnezeu, pentru ca nu mai îndraznesc sa depind de înțelepciunea fratilor mei. Vad ca ei nu apeleaza întotdeauna la Dumnezeu pentru a fi sfatuitorul lor, ci asteapta sa fie condusi într-o mare masura de oamenii pe care i-au asezat în fruntea lor în locul lui Dumnezeu".

Putem simți puțin împreună cu Ellen White în experiența aceasta? Înainte de acea dată, ea fusese de acord să răspundă la solicitările conducătorilor bisericii, respectând în mod tacit îndrumările privitoare la locurile în care trebuia să vorbească și să lucreze. Dar acum, nu mai putea continua să accepte deciziile lor chiar atât de ușor, deoarece ei ascultau de oameni în loc să asculte de Dumnezeu. "La adunarea de la Battle Creek (în 1889), am încercat să-mi explic cu claritate poziția, dar oamenii care ar fi trebuit să stea alături de mine, nu mi-au adresat nici un cuvânt ca răspuns. Am declarat că la Minneapolis am rămas aproape singură. Am stat singură înaintea lor în timpul conferinței, deoarece lumina pe care Dumnezeu a considerat de cuviință să mi-o încredințeze, a fost aceea că ei nu acționau în conformitate cu sfatul lui Dumnezeu. Nimeni nu a îndrăznit să spună: „Sora White, sunt alături de tine. Sunt de partea ta".

Putem simți durerea pe care o trăia solul lui Dumnezeu pe parcursul acestei perioade critice a Adventismului? Probabil că, cel mai important aspect al anului 1888, nu a fost ceea ce au făcut sau spus Jones și Waggoner, ci atitudinea conducătorilor bisericii față de sfatul dat prin inspirație. Scepticismul și îndoiala aduc întotdeauna un seceris amar, iar deciziile următoare decada au fost luate, în mare parte, datorită atitudinii și spiritului greșit al conducătorilor din această perioadă. "M-am simțit profund îndurerată din cauza că frații mei, care mă cunosteau de mulți ani și aveau dovezile caracterului lucrării mele, aveau să rămână în continuare în amăgirea în care erau și, în loc să marturisească faptul că au greșit, susțineau aceleași idei false, ca și când ar fi fost adevăruri".

"Ieșiți de pe cale, fraților. Nu va interpușeni între Dumnezeu și lucrarea Sa. Dacă, în ceea ce vă privește, nu simțiți nici o responsabilitate față de soție, atunci eliberați calea dinaintea celor care au pe suflet această povară". Dacă acest mesaj ar fi fost ascultat, cât de multe decizii ar fi putut fi luate în mod diferit de cele care ne afectează până în ziua de azi. Ellen White a înțeles adevărata problemă a anului 1888. "Există o mândrie a părerilor personale, o incapacitate care închide sufletul față de ceea ce este bine și față de Dumnezeu. Avertizările au fost disprețuite, harul a fost respins, privilegiile au fost abuzate, convingerea a fost slabită, iar mândria inimii omenești a fost întărită. Rezultatul este același ca în cazul iudeilor - o împietrire fatală a inimii. Sufletul care se ridică împotriva soliiilor lui Dumnezeu, nu se află în siguranță". Adevărata problemă a anului 1888 a fost mândria umană și abuzul de autoritate. Ființele omenești vor face întotdeauna greșeli neintentionate, dar, dacă refuză să se schimbe când Dumnezeu le adresează mustrarea, răzvrătirea care rezultă va constitui întotdeauna o pagubă gravă pentru cauza lui Dumnezeu. Acest spirit a prejudiciat în lucrarea Bisericii Adventiste aspecte cruciale, care nu au fost niciodată pe deplin restabilite în următorii o sută de ani.

După aproape un an, Ellen White le-a adresat delegaților Conferinței Generale încă un sfat. Manuscrisul 30 din 1890 poate fi găsit în *The Ellen G. White 1888 Materials*, pp. 906-916. "Celor în față cărora stau astăzi, le spun, în temere și iubire față de Dumnezeu, că există pentru noi o lumină mai mare și că prin primirea acestei lumini, vor veni binecuvântări mari. Dar, când îi vad pe frații mei plini de mânie împotriva soliiilor și a soliiilor lui Dumnezeu, mă gândesc la scene asemănătoare din viața Domnului Hristos și din viața reformatorilor. Cei prin care Dumnezeu își trimite razele Sale prețioase de lumină, au parte de aceeași primire care le-a fost acordată slujitorilor lui Dumnezeu din veacurile trecute. Conducătorii poporului din zilele noastre repetă comportamentul și faptele iudeilor din vechime. Ei critica

si ridica întrebare dupa întrebare, refuzând sa recunoasca dovezile si respingând lumina trimisa, exact în acelasi fel în care iudeii au tratat lumina adusa lor de catre Domnul Hristos". "Inima rautacioasa a necredintei va face ca minciuna sa para a fi adevar, iar adevarul sa para minciuna, si va adopta aceasta pozitie, indiferent de dovezile care i-ar putea fi aduse". Observati ca problema aflata aici, nu este acceptarea unei erori, ci refuzul de a raspunde la dovezile aduse în favoarea adevarului si promovarea propriilor opinii în locul luminii trimise de Dumnezeu. Mândria umana si îndreptatirea de sine au constituit întotdeauna adevarata problema. "Ei merg pe o cale care duce în întunericul noptii. Ei cred ca respecta îndemnurile unei ratiuni demne de încredere, dar în realitate urmeaza un alt domn. În orbirea lor, acesti oameni s-au asezat sub conducerea unui domn de a carui putere sunt total inconstienti. Ei s-au opus unicului Duh care ar fi putut sa-i conduca, sa-i lumineze si sa-i mântuiasca". "Prin respingerea soliei date la Minneapolis, oamenii au savârsit un pacat. Ei au comis mult mai mult decât un pacat, deoarece au nutrit ani de zile aceeasi ura împotriva solilor lui Dumnezeu si s-au opus adevarului pe care Duhul Sfânt îi îndemna sa-l accepte". Observati cu atentie efectele cauzate de acest spirit gresit al oamenilor lui Dumnezeu. "Cei care se opun luminii, în cele din urma, nu mai reusesc sa o recunoasca. . . . Lumina a fost considerata fanaticism si s-a vorbit despre ea ca si când ar fi fost fanaticism, ca si când ar fi fost un pericol care trebuie oprit. În felul acesta, oamenii au devenit niste îndrumatori care duc într-o directie gresita".

În anii care au urmat dupa 1888, mândria parerilor personale si abuzul de autoritate au determinat conducatorii bisericii sa se schimbe calauzirea lui Hristos cu stapânirea Satanei, fara a fi constienti de aceasta. Rezultatul a fost acela ca au îndrumat biserica într-o directie gresita. Adevarata problema a anului 1888 poate fi rezumata la mândrie si autoritarism. Cartea scrisa de A.C. Daniells, în 1929, Christ Our Righteousness, este destul de relevanta în aceasta privinta. Fratele Daniells, pensionar, fost presedinte al Conferintei Generale, reflecta la evenimentele petrecute cu 38 de ani înainte. "În 1888, adventistii de ziua a saptea au primit o solie de trezire foarte concreta. . . . În toti acesti ani, ei au avut o convingere ferma si au nutrit o speranta întemeiata ca, într-o zi, aceasta solie va beneficia de o mare atentie în rândul nostru si va realiza lucrarea de curatire si renastere, pentru îndeplinirea careia credeau ca a fost trimisa de Dumnezeu în biserica. . . . Este greu de conceput felul în care a putut exista o greseala de înțelegere si nesiguranta cu privire la dovezile ceresti aduse în sprijinul acelei solii. . . . Este evident ca aplicarea acestei solii nu s-a limitat doar la perioada Conferintei de la Minneapolis, ci se extinde pâna la încheierea timpului si, prin urmare, are, pentru biserica din prezent, o însemnatate mai mare decât putea avea în 1888. Cu cât suntem mai aproape de marea zi a lui Dumnezeu, cu atât mai imperativa este nevoia lucrarii de curatire a sufletului pentru realizarea careia a fost trimisa acea solie. . . . Ar trebui sa ne asteptam ca solia neprihanirii prin credinta, care a fost trimisa bisericii într-o formulare atât de defnita, sa beneficieze de un loc dominant în perioada de încheiere a marii miscari de care suntem legati" (pp. 23-26).

Din perspectiva fratelui Daniells, solia de la 1888 nu realizase înca lucrarea pentru care fusese trimisa. În perioada dintre anii 1890 si 1900, solia nu a fost acceptata. Aceasta nu poate însemna altceva decât ca, deciziile luate în acel timp, nu au fost determinate de un raspuns sincer fata de respectiva solie. Noi nu am luat decizii întemeiate pe acea solie, ci provocate de opozitia fata de ea. Fratele Daniells si-a exprimat, de asemenea, speranta ca, pe masura ce ne vom apropia de încheierea timpului, solia de la 1888 va ocupa un loc dominant în studiul si experienta noastra. Curatirea sufletului, pe care o realizeaza aceasta solie, va fi absolut

esentiala, daca biserica ramasitei doreste sa-si îndeplineasca lucrarea în mod triumfator. Ignorând si respingând punctele cheie ale soliei, nu putem "încheia lucrarea". Asa cum, în perioada anilor 1890, exista o opozitie deschisa si una ascunsa împotriva soliei, tot astfel se întâmpla si în perioada anilor 1990. Se pare ca învățam foarte greu lectiile istoriei.

Respingerea acelei solii a costat lumea o sută de ani de suferinta în plus. Oare vom condamna noi lumea la încă o sută de ani de pacat, prin mândria parerilor personale si prin încapățânarea noastră, sau ne vom umili inima si vom îngadui ca solia lui Dumnezeu sa îndeplineasca astazi în viata noastră, lucrarea pe care nu a putut sa o îndeplineasca în urma cu o sută de ani?

Rezultatele practice ale respingerii soliei

Asa cum se întâmpla cu toate soliiile trimise de Dumnezeu, acceptarea sau respingerea lor aduc, pe termen lung, rezultate cu mult mai vaste decât efectele propriu-zise ale soliei initiale. Prin respingerea soliei de la 1888 au fost comise greseli suplimentare, care continua sa ne afecteze si astazi. Daca ne amintim ca adevarata problema a fost mândria parerilor personale si abuzul de autoritate, nu ar trebui sa fim surprinsi sa vedem cum sentimentele de ofensa si animozitatea se rasfrâng si asupra altor domenii ale lucrării.

Planul lui Dumnezeu a fost ca lucrarea medicale cu cea pastorală sa se desfasoare într-o strânsa asociere. Educatia sanitară si tratamentele naturale aveau rolul de a deschide calea Evangheliei, pregatind inimile oamenilor pentru a se preda conducerii Domnului Isus Hristos. Dumnezeu a dorit ca, pretutindeni în lume, pastorii si medicii sa lucreze împreuna în mici clinici si restaurante. Dar în perioada dintre 1890 si 1900, între conducerea lucrării misionare medicală si conducerea pastorală, au început sa apară unele neînțelegeri. Dr. John Harvey Kellog era cel mai renumit misionar medical la data aceea, având alaturi de el mai multi asociati cu instruire în domeniul medicinii. Treptat, Dr. Kellog a început sa fie nemulțumit de conducătorii bisericii. El simtea ca acestia nu practicau cu adevarat principiile reformei sanatații si nu sustineau lucrarea lui. În acelasi timp, A. T. Jones continua sa se confrunte cu opozitia deschisa si ascunsa fata de solia de la 1888 si, la rândul lui, a început sa fie nemulțumit de conducătorii bisericii. Spre sfârșitul deceniului, Jones s-a asociat cu Dr. Kellog în dezaprobarea manierei în care era condusa biserica. Apoi, Dr. Kellog a expus o forma de panteism, iar conducătorii bisericii, îndemnati de Ellen White, au luat o pozitie foarte dura împotriva ideilor lui. Legatura dintre lucrătorii medicali si pastori a fost totalmente distrusa, cu simtaminte puternice de suspiciune si neîncredere de ambele parti. Nu este incorect sa declaram ca a fost destul de greu sa restabilim acea legatura. Lucrarea medicală si cea pastorală s-au desfasurat în directii paralele, cu obiective diferite, metode diferite si sisteme de retributie diferite. Planul lui Dumnezeu pentru lucrarea misionară medicală nu a fost niciodata pe deplin realizat în Biserica Adventista, cu exceptia unor exemple particulare izolate care demonstreaza ce ar fi putut fi în întreaga biserica, daca am fi urmat cu atentie sfatul lui Dumnezeu.

Un alt rezultat al respingerii soliei de la 1888 poate fi observat în domeniul lucrării de educatie. La trei ani dupa 1888, conducătorii au decis sa desparta grupul alcatuit din Jones, Waggoner si Ellen White. Ellenei White i s-a cerut sa mearga în Australia, ceea ce a si facut. În timp ce se afla acolo, ea a hotărât sa introduca reforma sanatații într-o maniera care nu fusese încă aplicata în Statele Unite. Ea a facut tot ceea ce a putut mai bine pentru a institui la Avondale un sistem educational corespunzator celui pe care Dumnezeu i-l descoperise ca model pentru toate institutiile de educatie adventista. Fratele Sutherland a fost convins ca

acest sistem educational trebuie adoptat si în Statele Unite, iar conducatorii bisericii i-au cerut sa instituie reformele de rigoare în Battle Creek, Michigan. Sutherland a înțeles foarte bine ca reformele respective nu putea fi aplicate în Battle Creek, prin urmare, a început la Barrien Springs, unde se înfiintase Colegiul Misionar Emmanuel. Timp de doi ani, Sutherland si Magan au încercat sa urmeze exemplul de la Avondale în educarea tinerilor. Dar, din diferite motive, nu au reusit, iar în 1904, au demisionat. Dupa multa cercetare si framântare sufleteasca, au înfiintat o noua scoala, la Madison, în Tennessee, unde au încercat din nou sa puna în aplicare reformele privitoare la educatie, pe care nu fusesera în stare sa le instituie în Michigan.

Cu privire la aceasta noua scoala, Ellen White a facut câteva remarci semnificative: "Lucrarea pe care au îndeplinit-o fratii la Madison a realizat, în ceea ce priveste prezentarea unei imagini corecte a ceea ce înseamna o educatie multilaterală si completa, mai mult decât orice alta scoala înfiintata de Biserica Adventista de Ziua a Saptea, în America" (Ms. Rel., vol. 11, p. 182). "Daca ar exista mai multe scoli care sa beneficieze de o educatie similara, noi am deveni, ca popor, o privesc pentru lume, îngeri si oameni. Solia ar fi dusa rapid în fiecare tara, iar sufletele care se afla acum în întuneric, ar fi conduse la lumina" (Ms. Rd., vol. 11, p. 193).

Într-adevar, în anii ulteriori, scoala Madison s-a bucurat de un mare succes si multi sperau ca aceasta scoala va putea fi un model pentru toate institutiile de învățământ adventiste, oferindu-i bisericii posibilitatea de a recupera unele dintre pierderile suferite în perioada dintre 1890 - 1910. Daca biserica ar fi fost dispusa sa-si reorganizeze scolile elementare pe baza modelului de la Madison, astazi ne-am fi bucurat de binecuvântarile bogate ale unei educatii realizate pe deplin dupa voia lui Dumnezeu. Dar, în loc sa procedeze astfel, conducatorii bisericii au tinut la distanta scoala din Madison, oferindu-i ajutor putin si destul de multa opozitie. În loc sa modifice programul de educatie în toate institutiile adventiste din lume, biserica a declarat scoala din Madison ca fiind "self-supporting school", adica scoala independenta, ceea ce înseamna ca i se va permite sa-si continue nestânjenita activitatea, dar nu avea sa devina niciodata un model pentru sistemul educational adventist. Ca rezultat, nu am avut sansa de a-L vedea pe Dumnezeu facând lucrarea de educatie adventista, cap si nu coada.

Conferinta biblica din 1952

În 1952 a fost convocata o Conferinta biblica mondiala a bisericii. la Washington, D.C. La conferinta s-au prezentat multe solii excelente, transcrise într-un set de doua volume intitulate Our Firm Foundation. Presedintele Conferintei Generale a încheiat conferinta cu o provocare. "Solia neprihanirii prin credinta vestita la conferinta din 1888 a fost repetata aici. . . Iar acest mare adevar a fost prezentat la conferinta biblica din 1952 cu mult mai multa putere decât la conferinta din 1888. . . Lumina îndreptarii si a neprihanirii prin credinta stralucește astazi asupra noastra mai limpede decât oricând si decât asupra oricarui popor. Întrebarea, ,Care a fost atitudinea lucratorilor si a poporului nostru fata de solia neprihanirii prin credinta vestita în 1888? Ce au facut ei cu privire la ea?' nu va mai fi rostita niciodata. De acum înainte, marea întrebare trebuie sa fie, ,Ce au facut ei cu lumina privitoare la neprihanirea prin credinta, care a fost proclamata la conferinta biblica din 1952?" (Vol. 2, p. 617).

Fratele Branson lega în mod clar aceasta conferinta de solia de la 1888. El adresa participantilor provocarea de a întreprinde o actiune semnificativa ca raspuns la solia neprihanirii prin credinta care fusese prezentata la conferinta din 1952. El sugera ca, în loc de a-i condamna pe cei din trecut, trebuie sa ne întrebam ce vom face noi cu privire la cele prezente. Acesta este de asemenea adevaratul scop al articolului pe care îl cititi. Singurul motiv pentru care revedem esecurile din trecut, consta în dorinta de a înțelege modul în care putem evita repetarea lor. Daca Biserica Adventista de Ziua a Saptea a pierdut în anii de dupa 1888 un teren destul de important, atentia noastra trebuie sa se concentreze asupra modalitatilor în care putem sa-l recuperam. Ce putem face pentru a repara pe cât posibil pagubele produse atunci si pentru a pregati calea prin care Dumnezeu sa-Si realizeze demonstratia Sa finala înaintea lumii si a îngerilor? Cum putem noi raspunde la solia din 1888, astfel încât binecuvântarea deplina a lui Dumnezeu sa poata fi revarsata asupra bisericii ramasitei Sale, cu rezultatul inevitabil al primirii ploii târzii si al vestirii strigatului cu glas tare al îngerului?

Prin urmare, ce a înțeles fratele Branson ca fiind raspunsul corect fata de soliiile conferintei din 1952? "Suntem angajati într-un efort menit sa dubleze numarul membrilor nostri într-o perioada de patru ani, de la 1 ianuarie, 1950, la 31 decembrie, 1953". Dublarea numarului de membrii constituie un scop admirabil, dar oare în aceasta consta solia de la 1888? Este dublarea numarului de membri calea de a repara raul produs în 1888? Sau solia de la 1888 se refera la umilirea inimii si ascultarea de Dumnezeu în toate lucrurile? Nu vorbeste ea despre umplerea noastra cu neprihanirea lui Hristos, asa încât manifestarea ei sa devina evidenta în fata lumii?

Ei bine, ce s-a întâmplat în anii de dupa 1852? Au fost oare promovate noi programe care sa aduca succesul bisericii pretutindeni în lume? Da. Am dublat noi numarul de membri? Da. A venit Duhul Sfânt în revarsarea ploii târzii? Nu. Am vestit noi Evanghelia în întreaga lume? Nu. De fapt, la numai patru ani dupa aceea, în cadrul unor dezbateri serioase cu liderii religiosi evanghelici, în straduinta de a fi concilianti si de a evita eticheta de "secta", noi am sacrificat câteva dintre aspectele foarte importante ale doctrinei neprihanirii prin credinta. În loc de a face un pas înainte în lumina deplina a soliei de la 1888, am abandonat în mod public câteva dintre punctele centrale ale acestei solii. Apelul fratelui Branson a fost corect, dar solutia sugerata - dublarea numarului de membrii - nu a tintit spre cauzele fundamentale ale esecului de la 1888. Problema 1888 a fost o problema a inimii, care nu poate fi rezolvata niciodata prin programe si statistici. Probabil ca, asemenea poporului evreu din timpul Domnului Hristos, si noua ne este la fel de greu sa învatam lectiile dureroase ale istoriei. Mândria omeneasca si imaginea publica par sa ne absoarba inima în totalitate, astfel încât nu mai ramâne loc pentru predare si ascultare din iubire. În mod categoric, în perioada anilor 1950, nu ne-am apropiat de înțelegerea semnificatiei soliei de la 1888 si nici nu am reparat pagubele produse prin respingerea ei.

Adunările anuale din 1973-1974

Adunarea anuala reprezinta cea mai importanta întrunire anuala a Bisericii Adventiste de Ziua a Saptea. În 1973 si 1974 au avut loc doua asemenea întruniri foarte semnificative. Pentru un scurt timp, la fiecare dintre cele doua adunari, treburile administrative au fost lasate la o parte, iar conducatorii bisericii s-au ocupat de problemele spirituale. Cred ca

fiecare adventist trebuie sa auda apelurile rostite de conducatorii bisericii în cadrul acestor adunari.

La începutul Adunării anuale din 1974, fratele Robert Pierson, presedintele Conferinței Generale, le-a adresat delegatilor urmatorul apel:

Domnul s-a apropiat mult de poporul Sau în timpul Adunării anuale din 1973. . . . A fost un timp de cercetare profunda a inimii, nu numai în cadrul sedintelor oficiale, ci si acasa si în camerele noastre de hotel. În calitate de conducatori, am recunoscut ca am împlinit, ca biserica, mult prea puțin din asteptările si dorintele Domnului nostru si ne-am cercetat sufletul, în efortul de a descoperi ce s-ar putea face pentru a pune capat amânării Domnului si pentru a grabi venirea lui Hristos.

În timpul saptamânii, mai precis al celor zece zile în care am fost împreuna, preocuparea conducatorilor bisericii a fost aceea de a deveni asemenea lui Isus si de a câstiga biruinta asupra pacatului în vietile noastre. . . . Atât ca indivizi, cât si ca biserica, am fost chemati la o schimbare de directie, la o schimbare a accentelor, la o schimbare a prioritatilor. S-au schimbat prioritatile noastre în timpul celor doisprezece luni care au trecut, sau au continuat ele sa fie în mare parte aceleasi de dinaintea întâlnirii noastre cu Domnul? Ce putem spune despre agendele de lucru ale comitetelor noastre - au fost ele în mod substantial diferite? Au fost organizate sedintele dupa aceeasi obisnuita ordine de zi? . . . Unii au declarat ca Adunarea anuala din 1973 a fost cea mai semnificativa întrunire a Bisericii Adventiste de la 1888 încoace. Ne-a vorbit Domnul într-adevar într-o maniera speciala? Ne-a chemat El sa continuam pocainta si înnoirea noastra, sau a fost doar un val trecator? Am raspuns noi printr-o biruinta durabila asupra pacatului, sau am parasit Takoma Park si ne-am întors acasa în aceeasi experienta laodiceana de dinainte? Ca sa ma exprim în mod practic - au observat fratii nostri colaboratori vreo diferenta în viata noastra, când ne-am întors de la Adunarea anuala? Au sesizat vreo schimbare sotiile noastre, sotii si copiii nostri? Sunteti voi, anul acesta, mai aproape de idealul lui Dumnezeu, ca urmare a participării la Adunarea anuala de anul trecut? Este caracterul vostru mai aproape de caracterul lui Hristos, Modelul nostru? Sunteti voi mai binevoitori, mai atenti acum? Ati câstigat biruinta asupra oricarei necuratii, asupra temperamentului si vorbirii nestapânite? A produs Adunarea anuala din 1973 vreo schimbare?

Probabil ca întrebarea cea mai patrunzatoare dintre toate este: Daca membrii bisericii si conducatorii ei din fiecare nivel al administratiei si din fiecare zona au trait aceeasi experienta de care beneficiem noi, ne putem astepta la revarsarea ploii târzii si la reînnoirea strigatului cu glas tare, curând - foarte curând? . . . Vreau sa închei aceasta lucrare! Vreau sa-L vad pe Isus! Vreau sa merg înainte, ca sa-L cunosc pe Domnul, asa încât aceasta mare lupta sa poata fi încheiata odata pentru totdeauna! Cu doisprezece luni înainte, am realizat un început - un bun început. Multumim lui Dumnezeu pentru acel început. Dar un bun început nu e destul. O reînvioreare, odata pe an, la Adunarea anuala, desi este o binecuvântare, pur si simplu nu este destul. Reînviorearea noastra trebuie sa se dezvolte într-o reforma durabila! (Review and Herald, 30 ianuarie, 1975)

Acest puternic apel accentua câteva aspecte. În primul rând, recunoasterea rolului nostru în amânarea venirii Domnului Hristos. În al doilea rând, faptul ca adunarea a constituit o încercare de a trata problemele nerezolvate de la 1888. Este de o importanta considerabila sa

observam ca, în timpul acestor doua adunari, nu s-a discutat nici macar odata despre dublarea numarului de membri sau despre botezarea unui marelui numar mentionat. Atentia a fost concentrata asupra reformei spirituale a inimii, asa cum îndemna solia de la 1888. În al treilea rând, s-a adresat chemarea la o schimbare de directie în viata individuala si în biserica în ansamblu. A existat o înțelegere clara a faptului ca nu putem "încheia lucrarea" prin programe mai bune sau printr-o tehnologie mai înalta. Schimbarea prioritatilor a fost considerata unica speranta de a primi ploaia târzie a Duhului Sfânt.

Ca rezultat al acestui apel, Adunarea anuala de la 1974 a formulat si votat o declaratie de misiune. Declaratia a fost publicata pe prima pagina a revistei Review, sub titlul, "World Leaders in Annual Council Speak to the Church" (Conducatorii bisericii din întreaga lume vorbesc).

În calitate de conducatori, simtim cu seriozitate ca "chipul lui Isus" trebuie sa se reflecte în mod clar, nu numai în viata personala a membrilor bisericii, dar si în predicile adventiste, în literatura adventista si în institutiile adventiste - scoli, spitale si case de editura. Raspunsul la întrebarea: Ce este diferit cu privire la religia adventista? trebuie sa fie evident pentru toti cei care vin în legatura cu oricare dintre domeniile bisericii ramasitei. Scopul adventist este în primul rând calitatea si nu cantitatea. . . . Întrebarea, De ce Îl lasam pe Isus sa astepte? trebuie sa planeze asupra fiecărei familii adventiste, asupra fiecărei adunari a bisericii, mica sau mare. Noi credem ca Dumnezeu doreste sa realizeze, prin aceasta generatie, ceea ce a dorit sa realizeze de multe decenii. Credem ca ar trebui sa i se ofere lui Dumnezeu ocazia de a dovedi prin acest popor, astazi, ca harul Lui este suficient pentru a-i pazi pe oameni de cadere (vezi Iuda 24), ca barbatii si femeile care traiesc în mijlocul ispitei si pacatului pot învinge, asa cum a învins Isus (vezi Apoc. 3:21), iar calea vietii produce oamenii cei mai fericiți, mai buni si mai demni de încredere de pe pamânt. . . . Când o generatie întreaga de adventisti de ziua a saptea iau în serios intentia de a deveni tot ceea ce poate face harul lui Dumnezeu din ei, momentul deciziei finale a întregii lumi, pentru sau împotriva lui Dumnezeu, nu mai poate fi amânat multa vreme. (Review and Herald, 14 noiembrie, 1974) Ce declaratie remarcabila si neobisnuita! Amânarea venirii lui Hristos nu se va încheia prin programe noi, prin eforturi mai energice în activitatea de evanghelizare sau prin dublarea numarului de membri ai bisericii, ci prin faptul ca adventistii de ziua a saptea "devin o dovada a ceea ce poate face harul lui Dumnezeu" cu privire la biruirea pacatului si ispitei. Când o generatie de adventisti vor trata cu seriozitate propria lor religie, Satana va fi înfrânt în razboiul contra lui Dumnezeu!

La o saptamâna dupa aceea, Kenneth Wood, editorul publicatiei Review, comenta acest apel astfel:

A ignora solia este echivalent cu a vota o noua amânare a venirii lui Hristos. Ascultarea ei înseamna votul pentru grabirea venirii lui Hristos. Solia a fost vestita ca un rod al apelului adunarii din 1973. Formularea apelului a fost realizata pe temeiul acceptarii urmatoarelor presupozitii: (1) Hristos ar fi putut veni cu mai multe decenii în urma, (2) vina amânării îi apartine omului, nu lui Dumnezeu, si (3) amânarea va continua pâna când secerisul pamântului va fi copt - pâna când Dumnezeu va avea un popor care sa dezvolte, caracterul lui Isus, prin credinta lui Isus, si în felul acesta sa dezica pentru totdeauna acuzatia Satanei ca Dumnezeu a fost nedrept în pretentia adresata omului de a asculta în mod desavârsit legea Lui. . . . Noi credem ca la Adunarea anuala, Duhul Sau a început o lucrare care ar putea duce

la venirea lui Hristos în zilele noastre. El a început sa constientizeze nevoia schimbarilor în biserica. Cu toate acestea, biserica este mare, iar schimbarile necesita timp. Asa cum a subliniat cineva, o barca poate fi întoarsa înapoi cu usurinta, dar ca sa întorci un vapor oceanic este nevoie de timp. Totusi, poate fi întors! Daca Dumnezeu cauta sa întoarca aceasta biserica spre pocainta, înviore, reforma si spre lume - prin luminarea marturisirii si, daca poporul lui Dumnezeu este dispus sa coopereze, începând cu conducatorii, schimbarile pot fi realizate, iar lucrarea poate fi încheiata! (Review and Herald, 21 noiembrie, 1974). Inca odata, observati accentul pe schimbarea de directie a bisericii. Ca sa existe vreo speranta a revenirii apropiate a lui Hristos, marele vapor oceanic, identificat ca fiind Biserica Adventista de Ziua a Saptea, trebuie orientat într-o directie diferita. În acelasi editorial, fratele Wood adresa o avertizare serioasa:

Dar, daca poporul si conducatorii nu sunt preocupati de intentia lui Dumnezeu, daca sunt multumiti sa ramâna în lumea aceasta si daca sunt satisfacuti cu "agendele de lucru obisnuite", atunci, asa cum a aratat presedintele Conferintei Generale, la Adunarea anuala recenta [1973 si probabil 1974], se va vorbi si despre generatia noastra ca despre aceea de la 1888. Nu ne putem gândi la ceva mai trist. Cât de tragic ar fi daca L-am dezamagi pe Dumnezeu si daca, privind în urma, teologii si istoricii adventisti din viitor, ar fi nevoiti sa considere timpul nostru ca fiind o ocazie pierduta, un timp în care Miscarea Adventista nu a împlinit asteptarile lui Dumnezeu. Aceasta nu trebuie sa se întâmple!

Stiti ce s-a petrecut de fapt în anii de dupa 1888? Noi am încuiat si am baricadat usa în fata Duhului Sfânt. Daca Domnul Hristos ar fi dorit sa vina atunci, noi L-am fi tratat asa cum L-au tratat iudeii la prima venire. Noi i-am dat lui Satana ocazia de a înainta în lucrarea lui de tulburare a popoarelor lumii acesteia. I-am spus lui Dumnezeu ca nu-Si poate încheia marea lupta tocmai acum. De ce? Datorita mândriei parerilor personale, a mândriei pozitiei ierarhice si a refuzului de a recunoaste greseala. Aceasta voia sa spuna fratele Pierson când declara ca am putea experimenta în generatia noastra un al doilea 1888. Fratele Wood si fratele Pierson adresau bisericii apelul de a învăta lectiile perioadei de la 1888, ca sa evitam repetarea acelorasi greseli.

Într-un alt editorial, referindu-se la trecut, fratele Wood vorbea despre Adunarea anuala din 1973:

Noi credem ca apelul a avut o importanta neobisnuita si ca Dumnezeu îl foloseste pentru a crea o nemultumire sfânta în interiorul bisericii - o nemultumire cu privire la realizarile spirituale ale bisericii, cu privire la progresul ei si cu privire la unele masuri administrative, tinte si prioritati. Credem ca aceasta nemultumire determina la auto-examinare si ca va conduce la un studiu mai profund al Cuvântului lui Dumnezeu, la o mai strânsa relatie cu Dumnezeu, la o înțelegere a neprihanirii prin credinta, atât ca doctrina, cât si ca experienta, la o dorinta fierbinte dupa revarsarea Duhului Sfânt în ploaia târzie, la schimbari drastice în multe institutii denominationale si la o actiune misionara mai bine conturata si mai puternica. Dar, daca membrii si conducatorii bisericii nu reusesc sa înțeleaga si sa accepte una dintre premisele fundamentale pe care a fost întemeiat apelul, si anume, ca este posibil sa grabim sau sa amânăm cea de a doua venire a lui Hristos, se vor vedea rezultate putine, sau chiar nici unul (Review and Herald, 28 februarie, 1974)

Ideea exprimata aici este de o importanta cruciala - noi trebuie sa acceptam adevarul ca data revenirii lui Hristos este influentata, fie pozitiv, fie negativ, de actiunile noastre ca biserica, pentru ca, daca acest adevar nu este acceptat, apelul este lipsit de sens. Dupa cum intrarea lui Israel în tara fagaduita a fost influentata de catre propriile lor decizii, tot astfel intrarea ramasitei în Tara fagaduita este influentata de catre deciziile ei. Avem nenumarate dovezi inspirate cu privire la ideea aceasta si, daca refuzam sa o credem, vom continua sa asteptam în zadar ca Dumnezeu sa-Si îndeplineasca marea lucrare. Realitatea dureroasa este aceea ca Dumnezeu a asteptat si asteapta de mai bine de o suta de ani ca noi sa pasim alaturi de El. Fratele Wood accentua ideea ca nu trebuie sa fim prea multumiti de lucrarea buna pe care o realizam, îndeosebi atunci când privim la cresterea noastra numerica. El sugera ca în institutiile noastre vor fi necesare "schimbari drastice". Oare nu ar trebui sa ne amintim care au fost planurile si scopurile lui Dumnezeu la înfiintarea acestor institutii si sa vedem unde ne-am abatut de pe cale - în mare parte, ca rezultat al respingerii soliei de la 1888? Daca suntem cu adevarat seriosi cu privire la faptul ca reprezentam biserica ramasitei din profetie, trebuie sa întreprindem actiuni "drastice" pentru a începe o reînviore si o reforma adevarata atât timp cât usa harului este înca deschisa.

În 1973, apelul Adunarii anuale a fost intitulat, "Un apel fierbinte" si publicat pe prima pagina a revistei Review. Probabil ca aceasta a constituit cea mai directa si mai precisa declaratie tiparita vreodata în publicatiile noastre din ultimii ani.

Dumnezeu asteapta sa apara o generatie de adventisti care sa demonstreze ca oamenii pot urma calea vietii aici pe pamânt, ca Domnul Isus nu a fost un exemplu care depaseste potentialul urmasilor Lui, ca harul Sau este în stare sa ne pazeasca de orice cadere si sa ne înfatiseze înaintea Lui fara pata si fara zbârcitura" Iuda 24.

Fiecare membru al bisericii Laodicea are nevoie ... de o predare adevarata si deplina a vietii si a vointei fata de autoritatea divina a Bibliei si fata de Spiritul Profetiei - o predare care poate fi numita chemarea la schimbari revolutionare în modul de viata personal si în masurile si practicile administrative ale bisericii. Fiecare membru trebuie sa recunoasca faptul ca, fie grabeste, fie întârzie venirea Domnului Hristos. . . . În calitate de conducatori participanti la aceasta Adunare anuala, am recunoscut în mod onest faptul ca exista inconsecvente între predicarea si practicile bisericii, si ca îngaduirea în continuare a acestor inconsecvente va conduce în mod implicit la amânarea realizarii depline a misiunii bisericii si a venirii lui Hristos. . . . Ignorarea sau respingerea sfaturilor lui Dumnezeu ar putea fi pe drept definita ca un act de nesupunere care va afecta modul în care privim si asteptam venirea Domnului. Observati cuvintele si ideile dramatice ale acestui apel. Avem nevoie de "schimbari revolutionare" în modul nostru de viata si în practicile bisericii. Aceasta nu este doar o ajustare usoara a ceea ce deja realizam, astfel încât sa putem elimina micile deficiente. Conducatorii nostri au sugerat ca trebuie sa se produca schimbari majore ale modului în care ne organizam agenda de lucru, ca biserica. Inconsecventele noastre, datorate faptului ca nu am ascultat sfaturile lui Dumnezeu, reprezinta o "nesupunere", iar daca sunt lasate necorectate, vor continua sa amâne revenirea lui Hristos. Acestea sunt cuvinte puternice venite din partea conducatorilor Bisericii Adventiste de Ziua a Saptea. Dar astazi, cei care folosesc exact aceleasi cuvinte sunt considerati oameni lipsiti de loialitate care produc dezbinare. Oare este posibil ca mândria parerilor personale si imaginea publica sa fi ocupat înca odata locul central în inima Adventismului?

În apelul lor, conducătorii bisericii au indicat, printr-un act curajos și foarte neobisnuit, anumite domenii specifice în care ne aflăm într-o poziție de nesupunere față de Dumnezeu. Ei au atras atenția asupra nevoii unei mai mari atenții în pазirea Sabatului, în administrarea darurilor care îi aparțin lui Dumnezeu, în pазirea porturilor sufletului și în aplicarea principiilor vaste și precise ale vieții sănatoase. . . . Aceste grupuri de studiu au indicat, de asemenea, dovezi ale scaderii moralității, inclusiv în privința atitudinii mai mult decât incidentale, față de divorț și recăsătorire. S-a exprimat îngrijorarea față de tendința crescândă de a imita lumea în îmbracaminte și ornamentații. Aceste grupuri de studiu au examinat întregul spectru al domeniilor de activitate instituțională a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și au adus dovezi care evidențiază faptul că unele dintre aceste instituții își pierd în anumite privințe caracterul lor distinctiv ca instrumente ale înaintării lucrării lui Dumnezeu pe pământ. . . . Este cunoscut faptul că, într-un veac al dezvoltării conștiinței sociale și al schimbărilor este posibil ca instituțiile adventiste să fie implicate în acțiuni care beneficiază de o mare apreciere, dar pe care le pot realiza și cei aflați în lume, în timp ce biserica ramasitei neglijează lucrarea pe care nu o poate face nimeni altcineva în afara ei. . . . Unul dintre cele mai mari pericole care amenință instituțiile noastre de învățământ superior este reprezentat de teologiile și filozofiile contrafacute, care ar putea fi asimilate în mod inconștient de către studenții noștri din instituțiile neadventiste, și care, la întoarcerea lor ca profesori, să aducă "vinul" Babilonului în școlile noastre (Apocalipsa 14:8-10; 18:1-4). Este de asemenea cunoscut faptul că există o amenințare constantă la adresa creșterii spirituale, prin sporirea invențiilor destinate confortului, ridicarea nivelului de trai și dorința după o remunerație egală cu aceea oferită de lume. . . .

În timp ce Adunarea anuală a evaluat aceste aspecte și altele legate de viața poporului lui Dumnezeu și a instituțiilor bisericii, s-a ridicat întrebarea, în ce măsură și în ce sens reprezintă toate acestea o nesupunere față de autoritatea și voința lui Dumnezeu, exprimată în mod clar prin Cuvântul Său și prin scrierile Spiritului Profetiei. Fără a condamna pe nimeni, adunarea invită poporul lui Dumnezeu de pretutindeni să răspundă apelului la reînviere și reformă - să întreprindă orice schimbare care pare necesară pentru a face ca biserica să fie în stare să-L reprezinte corect pe Domnul Hristos și să împlinească misiunea Lui unică. . . . Delegații acestei Adunări anuale din 1973 extind următorul apel, adresându-se tuturor lucrătorilor și membrilor bisericii din întreaga lume. . . . Renunțați la spiritul nesupunerii care a influențat prea mult vreme oamenii și deciziile bisericii. (Review and Herald, 6 decembrie, 1973).

Un alt motiv de îngrijorare al Adunării anuale a fost dezvoltarea tendinței instituțiilor noastre de a participa la acțiuni demne de apreciere prin care se afirmă instituțiile lumesti (razboiul împotriva drogurilor, etc.), în timp ce neglijează acele domenii de activitate pe care nu le poate face nimeni altcineva în afara ramasitei (tratamente naturale, lucrarea misionară medicală, etc.). Este întotdeauna ceva obișnuit să ne lasăm prinși de valul popularității, și să cedăm ispitei de a ne concentra energiile asupra acestor activități care se bucură de mare apreciere. Trebuie să ne amintim cine suntem și ce ne străduim noi de fapt să realizăm prin "faptele noastre bune". Biserica ramasitei are un scop și o misiune diferită de orice altă organizație de pe pământ, iar noi trebuie să ne concentrăm asupra motivelor fundamentale ale existenței noastre.

În apelul la încetarea nesupunerii din mijlocul nostru, Adunarea anuală spunea că trebuie "să întreprindem orice schimbare care pare necesară pentru revenirea la ascultarea de

îndrumările lui Dumnezeu". Aceasta este, încă odata, o chemare la o schimbare totală în multe dintre activitățile și programele noastre, ca să ne putem bucura de binecuvântarea lui Dumnezeu asupra lucrării noastre. Este foarte ușor să confundăm creșterile numerice cu aprobarea lui Dumnezeu. Grija noastră neîncetată trebuie să fie aceea de a ne aseza într-o relație corectă cu Dumnezeu, de a fi ascultători față de voia Lui, ca să putem intra în lumina binecuvântărilor lui Dumnezeu.

Lectii din istoria noastra

Trebuie să ne amintim în mod continuu că reînvierea nu vine niciodată fără reformă. Dacă reînvierea este menită să transforme cu adevărat viața noastră și biserica, atunci vom fi nevoiți să schimbăm un mare număr de lucruri care se petrec astăzi. Dumnezeu nu va trimite niciodată măsura deplină a harului Său (Duhul Sfânt în ploaia târzie), în timp ce noi rămânem neascultători în diferite domenii. Conducătorii din 1973-74 ai bisericii noastre, au înțeles cu claritate aceste imperative, dar eu mă întreb dacă viziunea noastră este la fel de bine conturată. Creșterea numerică și prestigiul par să domine gândirea noastră, iar apelurile la reformă și ascultare sunt percepute adesea ca fiind o lipsă de loialitate și acte dezbinătoare. Orice apeluri la o reînviere adevărată trebuie să adreseze și o chemare la reformă în privința unor acte concrete de neascultare.

Reînvierea, îndeosebi cea mai mare dintre toate reînviările spirituale din istorie - ploaia târzie - va fi întemeiată pe adevăr și niciodată pe un amestec de adevăr și eroare. Eroarea distruge și dezbină întotdeauna. Acesta este unica rațiune principală a pluralismului și fragmentării noastre contemporane. Dumnezeu nu va fi niciodată justificat prin intermediul erorii. Numai adevărul poate aseza tronul lui Dumnezeu și destinul bisericii ramasitei pe o temelie sigură, o temelie care să nu poată fi zguduită de atacurile Satanei. Trebuie să ne concentrăm toate eforturile asupra înțelegerii adevărului așa cum ni l-a dat Dumnezeu, nu așa cum au încercat să-l intuiască mintile omenești. Și trebuie să fi suficient de onesti pentru a recunoaște că nu am înălțat și nu am trait acest adevăr suficient de bine până acum. Dacă nu ne umilim inimile noastre mândre și nu ne pocaim de mândria părerilor personale, noi - această generație - nu vom putea niciodată primi ploaia târzie.

Îmi este foarte teama că, la o sută de ani după respingerea soliei de la 1888, încă nu am învățat lecțiile pe care Dumnezeu a dorit să le învățăm din experiența aceea. Mândria părerilor personale și mândria poziției ierarhice par a fi chiar mai puternice decât au fost în zilele lui Butler și Smith. În 7 ianuarie, 1988, Adventist Review a publicat o ediție comemorativă 1888. La pagina 21 se afla un ghid al evenimentelor și materialelor aniversare. Cuvântul "aniversare" apare de noua ori într-o coloană și jumătate. Ce aniversăm noi? În mod obișnuit, aniversăm victorii și mari evenimente. Sarbătorim evenimente care ne-au produs bucurie și pe care am dori să le repetăm. Oare aceasta să însemne anul 1888? Oare au aniversat izraeliții care au ratacit patruzeci de ani în pustie, evenimentul nefericit de la Cades-Barnea, unde, datorită neascultării, cu excepția a celor doi, au fost condamnați cu toții să moară în pustie? Cades-Barnea și 1888 reprezintă exact același lucru. Dacă ar trebui să învățăm cea dintâi lecție a istoriei, atunci aceasta este lecția pocăinței pentru ceea ce s-a întâmplat la 1888. Pocăința noastră nu este în primul rând pentru pacatele de acum o sută de ani, ci pentru că astăzi continuăm să comitem aceleași pacate ale îndaratniciei și mândriei prin care întârziem și mai mult împlinirea planului lui Dumnezeu. Dacă ne gândim la ceea ce am realizat până acum, putem spune că nu ne-am pocăit. Când vom regreta în mod sincer

multumirea de sine si mândria noastra laodiceeana si, când ochii nostri vor vedea în mod clar ce am fi putut fi, în viata noastra personala si în viata bisericii se vor produce schimbari radicale. Noi nu fi niciodata aceiasi.

În mod tragic, în editia comemorativa a revistei Review, nu a existat nici o recomandare de a citi soliile lui Jones si Waggoner. Nici macar una! În editia din noiembrie 1984 a aceleiasi publicatii, a aparut urmatoarea declaratie: "În 1888, la pre-sesiunea Adunarii pastorale, Biserica Adventista s-a orientat într-o directie ascendenta. De atunci biserica nu a mai fost aceeasi. Adunarea pastorală din 1985 urmeaza traditia celei din 1888". Daca credem cu adevarat ca biserica noastra s-a orientat într-o directie ascendenta în 1888, atunci nu am învatat cea dintâi lectie a istoriei noastre. Cum ne putem noi pocai de ceva pe care îl percepem ca fiind o mare victorie?

Într-o editie comemorativa a revistei Ministry (februarie, 1988) se afla urmatoarele observatii: Cu siguranta, biserica a crescut ca marime. La acea sesiune a Conferintei Generale [1888], erau mai putin de 100 de delegati. Astazi, numarul delegatilor este atât de mare, încât nu ne mai putem aduna într-o mica biserica, ci trebuie sa cautam, pentru sesiunile Conferintelor noastre Generale, cele mai mari amfiteatre ale lumii. În 1890, în lume, existau mai putin de 30.000 de adventisti. Astazi sunt mai mult de 5 milioane. Biserica se roaga ca Dumnezeu sa ne conduca la botezarea a doua milioane de suflete pretioasa între 1985 si 1990, iar eu îi invit cei care spun ca biserica esueaza, sa devina o parte a succesului. (p. 62)

Aceste cuvinte seamana cu apelul rostit la Conferinta biblica din 1952, dar total opus fata de apelurile Adunarilor anuale din 1973 si 1974. Concentrarea asupra câstigarii de suflete si cresterii numerice este mult mai populara decât schimbarea strategiilor si practicilor noastre de la nesupunere, la ascultare. Când vom trata cu seriozitate primirea ploii târzii, nu vom mai vorbi despre dublarea numarului de membrii ai bisericii. Singurul nostru interes va fi justificarea numelui lui Dumnezeu în marea lupta contra Satanei. Vom dori sa punem capat oricarei neascultari personale si colective pe care Satana ar putea sa o foloseasca drept acuzatie împotriva lui Dumnezeu. Preocuparea noastra pentru justificarea lui Dumnezeu va deveni mai importanta decât dorinta de a fi mântuiti. Tot ceea ce va conta pentru poporul lui Dumnezeu este ca domnia Satanei pe aceasta planeta, sa ajunga la o încheiere rapida. Tot ceea ce spunem sau facem, va avea o semnificatie numai în masura în care contribuie la atingerea acestui obiectiv.

Solutiile sugerate astazi în vederea rezolvării problemelor bisericii au un singur element comun cu atitudinea manifestata la 1888. Ele sunt metode omenesti, bazate pe mândria omeneasca asociata cu lipsa implicita a dispozitiei de a recunoaste greselile majore. O singura solutie ofera speranta succesului, iar aceasta se regaseste în sfaturile conducatorilor bisericii noastre în 1973 si 1974. Ele chemau la predarea caracterului, biruinta asupra pacatului, nemultumirea fata de progresul bisericii pâna la acea data, si la toate "schimbarile revolutionare" care ar putea fi necesare pentru a ne conduce înapoi, la deplina armonie cu vointa exprimata a lui Dumnezeu. Aceasta este calea. Sunt provocari serioase si directe, lipsite de orice mândrie omeneasca care sa ne determine sa protestam afirmând cât de mult bine facem pretutindeni în lume. Conducatorii nostri ne-au cerut sa fim cât se poate de cinstiti cu noi însine si sa-L lasam apoi pe Dumnezeu sa preia conducerea deplina odata pentru totdeauna.

Nu este de mare folos sa începem sa aratam cu degetul spre cei care greșesc. Avem suficiente lucruri de care sa ne preocupam în cadrul propriei noastre sfere de influenta. Am fost multumiti sa-i lasam pe altii sa gândeasca în locul nostru si am fost multumiti de propria noastra bogatie. Am fost multumiti cu făgăduintele lui Dumnezeu care ne asigura ca va duce corabia în port. Dar L-am lasat pe Dumnezeu sa astepte în atât de multe privinte. Acum este timpul sa ne întrebam: "Cum am întârziat eu venirea Ta, Doamne? Ce doresti Tu sa fac? Ma pocaiesc de atitudinea mea nepasatoare si indiferenta. Voi sacrifica mândria parerilor mele în favoarea vointei Tale". Atunci, neprihanirea prin credinta nu va mai fi doar o doctrina, ci va deveni o experienta personala. Numai atunci vom putea fi siguri ca 1974 si timpul petrecut pâna ziua de astazi nu vor mai constitui un alt 1888, în istoria poporului lui Dumnezeu. Anii în care traим pot fi reprezenta, sau cel mai trist esec din istoria adventista, sau cel mai stralucit succes pe care l-am cunoscut vreodata. Generatia actuala poate recupera esecurile traite cu o suta de ani în trecut si poate pregati calea revenirii triumfatoare a Regelui nostru. Hotarârea se afla mâinile noastre. Oare ce fel de hotarâre va fi?